

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Davida Bokra a soudkyň JUDr. Olgy Římalové a Mgr. Kateřiny Horákové v právní věci navrhovatele **Tomáše B.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeného Mgr. Robertem Vladykou, advokátem se sídlem Revoluční 655/1, 110 00 Praha 1 - Staré Město, za účasti **BOHEMIA ENERGY entity s. r. o.**, IČO 273 86 732, se sídlem Na Poříčí 1046, 1047/24 - 26, 110 00 Praha 1 - Nové Město, zastoupené JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou se sídlem Platněřská 191/2, 110 00 Praha 1 - Staré Město, o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady ze dne 6. 3. 2014, k odvolání navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2014, č. j. 73 Cm 129/2014 - 43,

t a k t o :

I. Usnesení soudu prvního stupně **s e p o t v r z u j e.**

II. Navrhovatel je povinen zaplatit společnosti k rukám její právní zástupkyně na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 8.228 Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným usnesením soud prvního stupně zamítl návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti BOHEMIA ENERGY entity s. r. o. (dále jen „společnost“) konané dne 6. 3. 2014 (dále jen „valná hromada“) [výrok I.] a uložil navrhovateli povinnost nahradit společnosti náklady řízení ve výši 12.342 Kč [výrok II.].

Soud prvního stupně vyšel na základě nesporných skutkových tvrzení navrhovatele a společnosti ze skutkových zjištění, že dne 30. 4. 2012 uzavřeli navrhovatel a H. P. smlouvu o budoucí smlouvě o převodu 10% obchodního podílu ve společnosti (dále jen „smlouva o budoucí smlouvě“), dne 6. 12. 2013 navrhovatel a H.P. uzavřeli smlouvu o převodu 10% obchodního podílu (dále jen „smlouva o převodu obchodního podílu“) a dne 12. 3. 2014 ji schválila valná hromada společnosti. V době konání předmětné valné hromady dne 6. 3. 2014 navrhovatel nebyl společníkem společnosti.

Na tomto skutkovém základě soud prvního stupně dovodil - vycházející z § 191 odst. 1, 2 a § 192 odst. 2 zákona č. 90/2012 Sb., zákona o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) /dále jen „z. o. k.“/ a § 259 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku /dále jen „o. z.“/ - že navrhovatel, který v době konání valné hromady nebyl společníkem společnosti, tudíž se nemohl valné hromady zúčastnit a vznést na ní protest, nemůže navrženým způsobem zasahovat do vnitřních poměrů společnosti a nemůže napadat usnesení valné hromady o rozdělení zisku společnosti.

S ohledem na změnu právní úpravy nelze vycházet z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 29 Cdo 4354/2008, které se navíc týká neplatnosti usnesení valné hromady akciové společnosti. Navrhovatel tak není aktivně legitimován k podání návrhu.

K tvrzení navrhovatele, že usnesení valné hromady je neplatné též z důvodu rozporu s dobrými mravy, protože cílem společnosti bylo poškodit práva navrhovatele - jakožto minoritního společníka - tím, že ze společnosti byl vyveden veškerý zisk, a to dříve, než následná valná hromada společnosti konaná dne 12. 3. 2014 rozhodla o schválení převodu 10% obchodního podílu H. P. na navrhovatele, ten se tak nemohl podílet na rozdělení zisku, soud prvního stupně uvedl, že naopak nemravné je, když si navrhovatel nárokuje podíl na nerozděleném zisku z minulých let, kdy nebyl společníkem společnosti a na jeho vytvoření se žádným způsobem nepodílel. Navíc obchodní podíl nabyl za 1 Kč, nemohl tedy rozumně předpokládat, že nárok na podíl na zisku minulých let byl zohledněn v ceně podílu. Tvrdí-li navrhovatel, že toto právo je osvědčeno získáním zákazníků pro společnost, je třeba takovou argumentaci odmítnout, neboť za tuto činnost obdržely dle shodného tvrzení účastníků řízení navrhovatelem ovládané společnosti smluvní odměnu ve výši 150 mil. Kč, tedy částku přibližně odpovídající 10% podílu na rozdělovaném zisku. Nárok navrhovatele na podíl na zisku nevyplyvá ani ze smlouvy o převodu obchodního podílu. Bylo zcela na společnících společnosti v dané době, jakým způsobem rozhodnou o naložení s nerozděleným ziskem společnosti a do tohoto jejich práva nejsou žádné třetí osoby oprávněné zasahovat. Otázka, jakým způsobem bylo se ziskem po jeho rozdělení naloženo, tedy především zda došlo ke zvýšení základního kapitálu společnosti v souladu se zákonem, není předmětem tohoto řízení a soudu nepřísluší o tom v tomto řízení rozhodovat. Tato otázka je předmětem řízení vedeného soudem prvního stupně pod sp. zn. 73 Cm 89/2014.

Ze shora popsanych důvodů soud prvního stupně návrh zamítl.

O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl podle úspěchu ve věci a společnosti přiznal právo na náhradu nákladů právního zastoupení za 3 úkony právní služby (3 x odměna advokáta po 3.100 Kč, 3 x režijní paušál po 300 Kč) a 21 % DPH; celkem 12.342 Kč.

Proti usnesení soudu prvního stupně podal navrhovatel odvolání, navrhuje, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odvolatel soudu prvního stupně vytýká - vedle toho, že své rozhodnutí založil na neúplně zjištěném skutkovém stavu, neboť neprovedl navrhovatelem navržené důkazy - nesprávné právní závěry o nedostatku aktivní legitimaci navrhovatele, a že navrhovatel neměl právo podílet se na valnou hromadou rozdělovaném zisku společnosti.

Podle odvolatele se v projednávané věci uplatní v souladu s principem kontinuity práva závěry vyslovené Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 29 Cdo 4354/2008 (dostupné na www.nsoud.cz), neboť navrhovatel sice v době rozhodnutí valné hromady nebyl společníkem společnosti - tím se stal o několik dnů později - ale má relevantní právní zájem na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady, neboť se dotýká jeho právních poměrů. Osobou ovládající společnost v té době byla H. P. V době konání valné hromady společnost a její orgány věděly, že navrhovatel již společníkem měl být, a že se jím v budoucnu stane, a předmětná usnesení valná hromada přijala s jednoznačným záměrem poškodit práva navrhovatele. Usnesení valné hromady je tedy minimálně v rozporu s dobrými mravy. Koncepce § 191 odst. 1 z. o. k. se v porovnání s úpravou aktivní legitimace v § 131 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném

do 31. 12. 2013, nezměnila, stále spočívá ve výčtu „funkcí“ opravňujících k podání návrhu a ve výčtu důvodů neplatnosti usnesení valné hromady. Podle § 192 odst. 2 z. o. k. je sice aktivní legitimace v některých případech podmíněna podáním protestu, ale protože navrhovatel na valné hromadě přítomen nebyl, ani nemohl být, není tento rozdíl v právní úpravě pro projednávanou věc relevantní. Výklad podaný soudem prvního stupně je formalistický, odepírá navrhovateli právní ochranu a je ve zjevném rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a principy právního státu.

Dále odvolatel argumentuje tím, že podíl na zisku náleží tomu, kdo byl společníkem společnosti ke dni rozhodnutí o jeho vyplacení, a že kdyby H. P. a osoby jí ovládané a s ní spřízněné postupovaly vůči navrhovateli poctivě, nemohlo by dojít k tomu, že na rozdělení zisku přinejmenším za rok 2013 se místo navrhovatele podílela H. P., neboť navrhovatel se měl po právu stát společníkem společnosti ještě před koncem roku 2013. V rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 17 C 246/20140 a v potvrzujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2016, sp. zn. 90 Co 318/2015, byla s kladným výsledkem vyřešena předběžná otázka splnění podmínek pod čl. III bodem 3 písm. b) smlouvy o budoucí smlouvě. Z materiálního hlediska je zásadní, že na tvorbě zisku se podílel právě navrhovatel - prostřednictvím jím ovládaných společností EMTC Czech a. s. a d2d CZ s. r. o. - který společnosti zajistil podstatnou část jejich zákazníků (více než 95 %, cca 520 tis. zákaznických odběrných míst). Právo na převod obchodního podílu bylo sjednáno jako provize navrhovatele za přínos společnosti, a to včetně zisku. Tímto byly porušeny elementární právní principy, jakož i nyní v § 6 o. z. zakotvená povinnost jednat poctivě; podle § 6 odst. 2 o. z. nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Soud prvního stupně jednostranně konstatuje, jaké mimořádné odměny společnosti ovládané žalobcem od společnosti obdržely, pomíjí však náklady, které těmto společnostem vznikly a prospěšnost této spolupráce pro společnost. Důkazy k tomu navržené (výroční zprávy společnosti za roky 2011, 2012, účetní závěrku za rok 2013, znalecký posudek ke stanovení hodnoty nepeněžitěho vkladu společností MR COMMUNICATIONS, s. r. o. prokazující účelovost nabytí většinového podílu ve společnosti) soud prvního stupně neprovedl z důvodu nadbytečnosti. Navržený důkaz soudním spisem soudu prvního stupně sp. zn. 73 Cm 113/2014 ve věci neplatnosti valné hromady konané dne 21. 11. 2013 k účelové změně společenské smlouvy v neprospěch navrhovatele a důkaz komunikací společnosti se společnostmi ovládanými navrhovatelem s podklady pro vyúčtování za měsíce duben 2012 až listopad 2013 ke splnění podmínek podle smlouvy o budoucí smlouvě soud prvního stupně neprovedl, aniž by takový postup odůvodnil. Soud prvního stupně vyšel z nesporných tvrzení účastníků řízení a uvedl, že provedené důkazy proto nehodnotil, přesto v závěru usnesení vychází i z dalších skutečností, např. vyplacení mimořádných odměn ve výši 150 mil. Kč. Měl-li soud prvního stupně za to, že navrhovateli nevzniklo právo na převod obchodního podílu spolu s právem podílet se na rozdělení nakumulovaného zisku společnosti, měl navrhovatele v zájmu předvídatelnosti rozhodnutí poučit podle § 118a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a poskytnout mu lhůtu k doplnění rozhodných skutečností, jak navrhovatel marně požadoval. S ohledem na shora uvedené důvody není nárok navrhovatele nemravný.

Společnost navrhla potvrzení usnesení soudu prvního stupně jako věcně správného, vyvracející důvody odvolání.

Společnost poukazuje na to, že navrhovatel nespecifikoval, z jakých nesprávných skutkových zjištění soud prvního stupně podle jeho mínění vyšel. Skutečnost, že ke dni konání valné hromady navrhovatel nebyl společníkem společnosti, nerozpорије a jeho argumentace k aktivní legitimaci je ryze právní. V ní pak „překrucuje“ závěry vyslovené

Nejvyšším soudem v usnesení sp. zn. 29 Cdo 4354/2008, neboť Nejvyšší soud se v rozhodnutí zabývá aktivní legitimací osoby, která v době rozhodnutí valné hromady byla společníkem společnosti, měla právo se valné hromady účastnit a hlasovat na ní, avšak před podáním návrhu na vyslovení neplatnosti přijatých usnesení toto postavení pozbyla. Není pravdou, že by judikatura dovozovala, byť ve výjimečných případech, aktivní legitimaci osoby, která v době konání valné hromady nebyla společníkem společnosti, čemuž odpovídá požadavek zákona na podání protestu. Výklad § 191 z. o. k. podaný odvolatelem je nepřipustně extenzivní a v důsledku by umožnil dovolat se vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady každému, kdo se cítí být přijatým usnesením dotčen na svých právech. Zmíněná právní úprava upravuje, kdy preferuje zájem na stabilitě a právní jistotě společnosti a kdy právní zájem dotčených osob.

Podle společnosti odvolateli nevznikl nárok na podíl na zisku za dobu, kdy nebyl společníkem společnosti, jak vyplývá z § 34 odst. 1 z. o. k. Takový nárok nevyplývá ani ze smlouvy o smlouvě budoucí. Za služby poskytnuté společnosti navrhovatel (jím ovládané společnosti) obdržel odpovídající provizi, správná je též další argumentace soudu prvního stupně k okolnostem uzavření smlouvy o převodu obchodního podílu. Otázka splnění podmínek pro převod 10% obchodního podílu na navrhovatele podle smlouvy o smlouvě budoucí je mezi účastníky sporná a je předmětem řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1, v němž se navrhovatel domáhá náhrady škody, jež mu byla způsobena vyplacením podílu na zisku H. P. na základě předmětného usnesení valné hromady společnosti. Pro následně zjištěné nesplnění podmínek pro převod obchodního podílu H. P. od smlouvy o převodu obchodního podílu odstoupila. Dále je soudem prvního stupně řešena neplatnost smlouvy o převodu obchodního podílu z důvodu porušení podmínek převodu majetku v režimu společného jmění manželů. Řízení o zmíněných otázkách jsou soudem prvního stupně vedena pod sp. zn. 73 Cm 203/2014, 73 Cm 208/2014 a 73 Cm 218/2014.

Po přezkoumání napadeného usnesení soudu prvního stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo, odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací soud vyšel ze shora zmíněných skutkových závěrů soudu prvního stupně učiněných z nesporných tvrzení účastníků řízení. Konečně odvolatel nikterak nezpochybňuje uzavření smlouvy o smlouvě budoucí, smlouvy o převodu 10% obchodního podílu, ani schválení převodu obchodního podílu valnou hromadou společnosti dne 12. 3. 2014.

Skutkový závěr soudu prvního stupně - odvolatelem zpochybňovaný co do jeho zdroje - o vyplacení odměny 150 mil. Kč navrhovatelem ovládaným osobám za zprostředkování při získávání zákazníků za relevantní období je pro níže uvedené právní posouzení věci marginální, navíc samotné vyplacení této odměny odvolatel nepopírá a ve své argumentaci na ni logicky navazuje např. odkazem na náklady, které těmto společnostem vznikly a prospěšností spolupráce pro společnost. K výši vyplacené provize lze poznamenat snad jen to, že její akceptace byla věcí rozhodnutí navrhovatelem ovládaných společností a případ, že by výše provize skutečně stačila jen na úhradu nákladů, jak naznačuje odvolatel, nemůže jít k tíži společnosti, jednalo by se o mylný podnikatelský úsudek těchto společností. Navíc je třeba mít na zřeteli, že byť patrně není sporu o tom, že navrhovatel tyto společnosti ovládá, jednalo se o jejich podnikatelské aktivity, jejich náklady a jejich provize.

Odvolací soud provedl důkaz smlouvou o smlouvě budoucí, aby zjistil, zda je případným dalším účastníkem smlouvy samotná společnost, a zda z textu této smlouvy vyplývají pro samotnou společnost nějaká práva a povinnosti; ale není tomu tak, jedná se o dvoustranný závazkový právní vztah mezi H. P. a navrhovatelem. Se soudem prvního

stupně se pak odvolací soud ztotožňuje v tom, že smlouva o budoucí smlouvě neupravuje podmínku budoucího převodu obchodního podílu spočívající v jeho převodu včetně dosud nerealizovaného práva na rozdělení zisku za dobu, kdy navrhovatel nebyl společníkem společnosti.

S ohledem na konání valné hromady dne 6. 3. 2014 dopadá na projednávanou věc právní úprava účinná od 1. 1. 2014.

Podle § 191 z. o. k.

(1) Každý společník, jednatel, člen dozorčí rady, je-li zřízena, nebo likvidátor se může v mezích tohoto ustanovení dovolávat neplatnosti usnesení valné hromady podle ustanovení občanského zákoníku o neplatnosti usnesení členské schůze spolku pro rozpor s právními předpisy nebo společenskou smlouvou. Bylo-li rozhodnuto mimo valnou hromadu nebo bylo-li rozhodnutí valné hromady přijato dodatečně, právo podat návrh zanikne uplynutím 3 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl nebo mohl dozvědět o přijetí rozhodnutí podle § 174 odst. 3 nebo § 177, nejdéle však uplynutím 1 roku od přijetí tohoto rozhodnutí. Totéž platí, rozhodl-li v působnosti valné hromady jediný společník.

(2) Důvodem neplatnosti usnesení valné hromady je i rozpor tohoto usnesení s dobrými mravy.

Podle § 192 z. o. k.

(1) Nebylo-li právo podle § 191 uplatněno v zákonné lhůtě, případně nebylo-li návrhu na vyslovení neplatnosti vyhověno, nelze platnost usnesení valné hromady již přezkoumávat, ledaže jiný právní předpis stanoví jinak.

(2) Neplatnosti usnesení valné hromady se společník nemůže dovolávat, nebyl-li proti usnesení valné hromady podán protest, ledaže nebyl podaný protest zapsán chybou zapisovatele nebo předsedy valné hromady nebo navrhovatel nebyl na valné hromadě přítomen, případně důvody pro neplatnost usnesení valné hromady nebylo možné na této valné hromadě zjistit.

(3) Je-li sporné, zda byl protest podán, má se za to, že podán byl.

Valná hromada dne 6. 3. 2014 přijala navrhovatelem napadené usnesení a vzápětí dne 12. 3. 2014 schválila převod 10% obchodního podílu na navrhovatele. Schválením smlouvy o převodu obchodního podílu valnou hromadu společnosti se navrhovatel stal společníkem společnosti (viz k účinku rozhodnutí valné hromady shodně např. závěry v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2004, sp. zn. 29 Odo 414/2003). O neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu dosud rozhodnuto nebylo. Otázka, zda došlo k platnému odstoupení od smlouvy, nebyla soudem závazným způsobem vyřešena. Odvolací soud tedy vychází pro účely tohoto rozhodnutí z toho, že smlouva o převodu obchodního podílu byla platně uzavřena a navrhovatel je od 12. 3. 2014 společníkem společnosti. Návrh na zahájení řízení navrhovatel podal u soudu prvního stupně dne 3. 6. 2014, tedy v zákonem stanovené 3 měsíční prekluzivní lhůtě.

Soudu prvního stupně nelze přisvědčit v tom, že s ohledem na změnu právní úpravy jsou na projednávanou věc neaplikovatelné závěry vyslovené Nejvyšším soudem v usnesení sp. zn. 29 Cdo 4354/2008.

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 29 Cdo 4354/2008, v poměrech akciové společnosti dovedl, že „osoba, která nabyla postavení opravňující k podání návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady až po přijetí napadeného usnesení, je aktivně věcně legitimována k podání návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady tehdy, je-li usnesení valné hromady přímo dotčena na svých právech. Aktivně věcně legitimována bude taková osoba zejména v případech, kdy skutečnost, že valná hromada společnosti přijala (v rozporu se zákonem) usnesení, které významně zasahuje do jejích práv, mohla - bez vynaložení nepřiměřené námahy - zjistit až poté, co akcie společnosti nabyla“. V tomto usnesení Nejvyšší soud vyslovil také ten závěr, že „i v takových výjimečných případech je však právo napadnout platnost usnesení zásadně omezeno zákonnou prekluzivní lhůtou (§ 131 odst. 1 věta druhá obch. zák.), tj. musí být uplatněno do tří měsíců ode dne konání valné hromady“.

Odvolací soud má za to, že tyto závěry vyslovené Nejvyšším soudem se prosadí též v poměrech společnosti s ručením omezeným a rovněž v poměrech právní úpravy účinné od 1. 1. 2014. V citovaném § 192 odst. 2 z. o. k. nově zakotvená povinnost podání protestu společníka na valné hromadě není bezvýjimečná. Jednou z výjimek je právě případ, kdy společník nebyl na valné hromadě přítomen, a obdobně tomu bylo v projednávané věci. Navrhovatel se stal společníkem společnosti 6 dnů po konání valné hromady, a tedy na valné hromadě ani nemohl být přítomen. Stejně tak je podle mínění odvolacího soudu splněna podmínka, že předmětné usnesení valné hromady se přímo dotýká jeho právního postavení, neboť se následně stal společníkem společnosti. Aktivní legitimace navrhovatele je podle mínění odvolacího soudu dána.

Jinou otázkou pak je důvodnost návrhu - tedy vlastní otázka platnosti či neplatnosti usnesení valné hromady společnosti ze dne 6. 3. 2014 pro navrhovatelem tvrzený rozpor se zákonem či dobrými mravy. V řešení této otázky se odvolací soud ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně.

Předně je třeba znovu zdůraznit, že společnost nebyla smlouvou o smlouvě budoucí žádným způsobem vázána, jedná se dvoustranný závazkový právní vztah mezi H. P. a navrhovatelem, z něhož společnost nenabyla žádná práva či povinnosti. Skutečnost, že H. P. byla společníkem a jednatelem společnosti, na tom nic nemění. Navrhovatel se mýlí, pokud vychází z toho, že i v době před schválením smlouvy o převodu obchodního podílu valnou hromadu společnosti dne 12. 3. 2014 s ním byla společnost povinna jednat jako se společníkem, tak tomu nebylo, a navrhovateli ani nevznikl ve vztahu ke společnosti nárok na schválení smlouvy o převodu obchodního podílu valnou hromadou, ani nárok na to, že tak valná hromada učiní ve lhůtě podle představ navrhovatele.

Právo navrhovatele vůči společnosti podílet se na rozdělení zisku za období, než se stal společníkem společnosti, nevyplyvá ani ze zákonné úpravy rozdělování zisku v § 34 a násl. a § 161 z. o. k. Na rozdělení zisku se pravidelně podílí pouze společníci, případné výjimky musí být výslovně upraveny ve společenské smlouvě. Předmětné usnesení valné hromady je s těmito pravidly v naprostém souladu a odvolací soud jej neshledává ani v rozporu s dobrými mravy. Má-li navrhovatel za to, že jej H. P. poškodila tím, že prodlévala s převodem obchodního podílu a se zajištěním schválení převodu obchodního podílu valnou hromadou společnosti i za situace, kdy mu obchodní podíl ve své podstatě darovala, je na navrhovateli, aby se svých tvrzených práv domáhal přímo vůči H. P., což již patrně činí.

Pro úplnost je třeba dodat, že otázka, zda navrhovatel měl právo podílet se na rozdělení nakumulovaného zisku společnosti, je otázkou právní a soud prvního stupně nebyl

povinen navrhovatele o řešení této otázky předem informovat, jak se domnívá odvolatel s mylným poukazem na § 118a o. s. ř. Skutečnost, že soud prvního stupně neprovedl odvolatelem zmiňované důkazy, aniž by tento svůj postup odůvodnil, je sice vadou řízení, která však nemá za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť soud prvního stupně zjistil skutkový stav v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí ve věci.

Proto odvolací soud usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil podle § 219 o. s. ř., včetně závislého výroku o nákladech řízení.

O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl dle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 o. s. ř. a úspěšné společnosti přiznal právo na náhradu za mimosmluvní odměnu advokáta za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast při jednání odvolacího soudu) po 3.100 Kč dle § 11 odst. 2 písm. g), k), § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č.177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), dva režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a v souladu s § 137 odst. 3 o. s. ř. náhradu 21 % DPH z částky 6.800 Kč; celkem tedy 8.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné jen za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.; lze jej podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze.

V Praze dne 24. října 2016

Mgr. Ing. David B o k r, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. Kalousková